

μᾶς ἐμποδίσουν· ἀλλὰ σκέπτομαι πῶς νὰ τοὺς διαβῶμεν, καὶ αὐτούς· νομίζω ὅτι εὖρον τὸν τρόπον· θὰ τοὺς διαβῶμεν κατακέφαλα καὶ ἐπὶ τῶν ἱππῶν μας. Γειάσας παιδιὰ!

Ὁ ἀβλαρχεύων Χαδζηπέτρος.

Ἡ μακαρίτης ἐφεδρεία καὶ ἡ ψυχὸρραγοῦσα ἐπιστρατεία συνετέλεσαν διὰ πολλοὺς σκοποὺς, πλὴν ἑνός, τοῦ καθαρῶς πολεμικοῦ. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῶν θὰ ἀναφέρω τὸν σκληρὸν ἐμπορὸν Λάμπρον ἰδρύσαντα ἐργοστάσιον δι' αἵματος ἐκ τῶν κερδῶν τῆς γαλέτας, τὸν Ἐμποροράπτην Λαμπίην παραγωγελιοδότην κανονίων, τὸν τότε διδάσκαλον Τσακίρην μεταμορφωθέντα εἰς ὀπλάρχην, ὅλους τοὺς Βουλευτὰς πετσωθέντας, πολλοὺς ἀξιωματικοὺς ἐπιμελητὰς φαγόντας κριθὰν, ἄχυρα καὶ ζωντανὰ ἄλογα, τὸν κ. Μπούμπουλην συγχωτισθέντα μὲ τὸν κ. Jehenne, μέχρι τοῦ ν' ἀπορῇ κἄνεις ποῖος εἶναι ὁ μεσίτης καὶ ποῖος ὁ ὑπουργός, καὶ χίλιους ἄλλους φανεροὺς καὶ μυστικούς.

Εἷς καὶ μόνος σκοπὸς ἐμείνεν ἀνεκτέλεστος καὶ ἰδοὺ καὶ αὐτὸς τῶρα ἐν ἐνεργείᾳ.

Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐπιστρατείας ἦρθη, ἀλλὰ τὰ ὑπουργικά φύλλα διατείνονται ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶσιν οἱ Ἐπιστρατοί, ἕως ὅτου περιοδεύῃ ὁ Βασιλεὺς.

Ὡστε ὅχι μόνον ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἐν περιοδείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἡ δυστυχὴς Ἐπιστρατεία μας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνῶ ἐκεῖνος (ὁ Βασιλεὺς) τρώγει, αὐτὴ (ἡ Ἐπιστρατεία) τρώγεται.

Ἄν οἱ τῆς ξηρᾶς ἀξιωματικοὶ τρώγωσιν, ἄχυρα, κριθὰν καὶ ἄλογα, οἱ τῆς θαλάσσης τραγανίζουσι ὀρεκτικώτατα τραπεζοσκευὰς, ἀργυρὰ καὶ κρυστάλλινα σκεύη, στρωμνὰς ἀνακλίντρων καὶ ἐξαίρετα ἐκ λινοῦ ὑφάσματος τραπεζομάνδουλα.

Ἄ! ἑλληνικὴ στόμαχε! διὰ σὲ πρέπει νὰ εὐρεθῇ νέα γαστρονομική.

Ἐστεφανώθη τὸ ρεζιλίκι τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος ἀποδειχθέντος ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας Στεφάνου Ξένου καὶ Α. Δημητρίου (ἡ Κουμουνδούρου) ὅτι εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κοκκινόθριξ πιθηκόμορφος ἀντίπαλος τοῦ Δάρβιν καὶ ὑφηγητὴς τῆς θεολογίας κ. Σούγγρας.

— Ποῖος;

— Καλὲ ὁ Σούγγρας!

Εἷς τὸν θαυματοποιὸν *Τηλέγραφον* εἶδομεν χθὲς καὶ νέον θαῦμα, ἀνταποκριτὴν τοῦ ἐκ Σμύρνης γράφοντα ἀπὸ 99 Αὐγούστου.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ.

Τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τοῦ Ἐδιδμοῦργου ἤκουον πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ἐκ τῶν ἀναπαυτικῶν τῶν ἐδρῶν, ἀναγινωσκομένην σπουδαιοτάτην ἀνακοίνωσιν τοῦ K. John Aitken ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς ὀμίχλης.

Κατὰ τὸν φυσικὸν τοῦτον τοῦ Ἐδιδμοῦργου δὲν ὑπάρχει ὀμίχλη ἀνευ κόνεως, ἢ ἄλλως, ἢ κόνις εἶναι ἡ αἰτία τῶν ὀμίχλων. Ἐκαστος κόνκος κόνεως, εὐρισκομένης μετεώρου ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, χρησιμεύει ὡς κέντρον πέριξ τοῦ ὁποῦ συμπυκνοῦνται οἱ ἐν αὐτῇ ὑδατῶδεις ἀτμοὶ, σχηματίζοντες οὕτω τὴν ὀμίχλην.

Ἄπαντα τὰ μέλη παρεδέχθησαν ὡς φυσικωτάτην τὴν ἐξηγήσιν ταύτην πεισθέντα ἐκ τῆς λογικότητος τῶν ἐν τῇ ἀνακοίνωσιν ἐπιχειρημάτων καὶ μάλιστα τοῦ ἐξῆς πειράματος τοῦ ὁποῦ δὲν κρίνω ἀκατάλληλον ν' ἀναφέρω χάριν πολλῶν φυσιολογούντων, μηδεμίαν λαβόντων γνῶσιν τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης μελέτης.

★

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὸ βασιλικὸν ὠρολόγιον τῆς Μητροπόλεως ἔκρουε τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτός, τὸ Ἐβλίνειον τῆς Ἀγορᾶς τὴν δωδεκάτην καὶ τὸ τῆς πλατείας τῶν Ἑρώων τοῦ Ψυριοῦ τὴν δεκάτην καὶ κἄτι.

Καὶ τὰ τρία πηγαίνουν μὲ τὴν καμπάνα, ἥτις κτυπᾷ μὲ τὴν σημαία τοῦ ἀστεροσκοπείου, ἥτις πάλιν ὑψοῦται μὲ τὴν *μερουδιάναν*.

Τὴν ὥραν ταύτην τῶν ὥρων ἀμαξὰς τις σταματᾷ πρὸ τυπογραφείου πρωϊνῆς τιнос ἐφημερίδος.

Δύο νέοι κατέρχονται αὐτῆς τεθλιμμένοι καὶ μὲ τὰ μανδύλια στὸ χέρι· βρεῖα λύπη πιέζει τὴν καρδίαν αὐτῶν.

— Ἡμπορεῖτε, παρακαλοῦμεν, νὰ μᾶς τυπώσετε ἕνα νεκρόσημο; ἐρωτῶσι τὸν τοῦ τυπογραφείου ἀρχιεργάτην, ὅστις παρέστη ἐνώπιον αὐτῶν σοβαρῶς μὲ τὸ πουκαμισάκι, μουτζουρωμένος τὴν μύτη καὶ τὰς χεῖρας.

— Τέτοια ὥρα; . . . Σταῦρο, φωνάζει ἐντούτοις ὁ τυπογράφος, σκουπίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πανταλωνιοῦ του· Σταῦρο, θὰ ἀδείασῃ τὸ πιεστήριον ἀπόψε; Οἱ κύριοι ἀπ' ἡδῶ θέλουν ἕνα νεκρώσιμον.

Ὁ Σταῦρος, ὁ πιεστής, δεῦτερος μουτζούρης καὶ ἀνα-

σκουμπωμένος ὡς χασάπης μέχρις ἀγκῶνων ἀπαντᾷ σοβαρώτερον τοῦ ἀρχιεργάτου.

— Ἄμ δὲν τὰ ξέρεις; ἔχουμε ἀπάνω τὴ φόρμα . . .

— Τέλος πάντων, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη κάμμιὰ οἰκονομία; ἐρωτῶσιν οἱ προσελθόντες ἐν στενοχωρίᾳ.

— Μὰ, τί νὰ σᾶς ποῦμε; Ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς ποῦμε θὰ σᾶς γελάσουμε. . .

— Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι, ὅτι τὸ θέλομεν πολὺ πρωτὶ εἶναι ἀνάγκη . . . Ἀπέθανε ἄνθρωπος. . .

— Βτοῖ αἱ; . . . Μὰ δὲν θὰ βρῆτε πουθενὰ κατὰ τὴν ὥρα ποῦ τὸ θέλετε. . . Πρέπει νὰ σηκώσωμε φόρμα. . .

Σκοτοῦρες. . . Εἰρέτε τί δυσκολίαις; . . . Θὰ ξέρετε δὲ ἀπὸ φόρμαις, καὶ περιττό. . .

— Θὰ πληρώσωμε. . .

— Ὅχι δὲ γι' αὐτὸ, δὲν εἶναι γι' αὐτό. . . Αὐτὸ ἐννοεῖται. . . ἀλλὰ . . . δηλαδὴ. . .

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ μᾶς κάμετε αὐτὴ τὴ χάρι. . . ἔξέρετε, ἀπέθανε ὁ ἀδελφός μας Πυρπιρῆς. . .

— Ὁ Πυρπιρῆς; . . . Βρὲ τὸν μακαρίτη! Τὸν γινώρισε, Σταῦρο; . . . Δὲν ξέρεις τί λαμπρὸς ἄνθρωπος. . . Βίχαμε ἀκούσει τόσα δι' αὐτὸν καλὰ. . . Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος! . .

Τὸν δυστυχῆ! . . Καὶ ἀπὸ τί πέθανε; νὰ ἔχομε καὶ καλὸν ἐρώτημα;

— Τύφο κοιλιακό, καὶ γιὰ λίγες μέραις. . .

Ὁ κ. Aitken λαμβάνει δύο μεγάλα δοχεῖα· τὸ πρῶτον πληροῖ ἀέρος καθαρισθέντος, διυλισθέντος διὰ βάμβακος· τὸ δὲ δεύτερον ἀέρος κοινού. Ἐάν τις εἰσάξῃ ῥεῦμα ὕδατος εἰς ἕκαστον τούτων, θὰ παρατηρήσῃ, καὶ ὅχι ἀνευ ἐκπλήξεως, ὅτι εἰς τὸ δοχεῖον τὸ ἐμπεριέχον τὸν διυλισθέντα ἀέρα, ἡ διαφάνεια μένει τελεία, ἐνῶ εἰς τὸ δοχεῖον τὸ ἐμπεριέχον κοινὸν ἀέρα, ὁ ἀτμός σχηματίζει νέφος τι μὴ διαυγές, ἀληθῆ ὁμίχλην.

*

Εἰς πάντα ἤδη ἐγείρεται ἡ ἀπορία, πῶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἡ κόνις μᾶς τυφλώνει καὶ πνίγει καθ' ἑκάστην, αἱ ὁμίχλαι εἶναι σπανιώταται; Μετὰ πολυήμερον ἐξέτασιν τοῦ φαινομένου τούτου συνεπέρανα ὅτι ἡ κόνις τῶν Ἀθηναίων εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ τῆς τῶν ἄλλων πόλεων, σύγκριται δηλαδὴ ἀπὸ ἄλλα συστατικά ἢ, διὰ τὰ ὁμιλήσω καθαρώτερον καὶ εἰλικρινέστερον, ἡ κόνις τῶν Ἀθηναίων οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ αἰωρούμενα ὑποχωρηματίδια, ἔχοντα τὴν ιδιότητα ν' ἀπορροφῶσι τοὺς ὕδατους, καὶ γενόμενα οὕτω βαρύτερα νὰ πίπτωσι πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τῆς κεφαλῆς τῶν κατοίκων.

*

Πιθανόν τινες νὰ παραλληλίσωσι τὴν ἐξήγησίν μου ταύτην μετὰ τὴν τοῦ κ. Πύργου, ὅστις, ἐν γαστρονομικῇ ἐξάψει, ἀπέδωκε τὸν πρότινον ἡμερῶν ὑπερβολικὸν καύσωνα εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν ἐμφάνισιν κομητῶν. Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐμμένω εἰς τὴν ἐξήγησιν ταύτην καὶ νὰ προσηλυτίσω καὶ ἄλλους μέχρις οὗ ἄλλος τις, ἔστω καὶ ὁ μικροσκόπος Δελιγιάννης, μὲ ἀποδείξῃ σφάλλοντα.

Ἐως τότε θὰ ἐξακολουθῶ θεωρῶν καὶ τοῦτο ὡς νέαν μαρτυρίαν τῆς ἐπιπολαζούσης ἀκαθαρσίας καὶ ἐπομένως τῆς ἀδρανεῖας τῆς κομποφίλου ταύτης δημοτικῆς ἀρχῆς.

* *

*

— Ἔτσι αἱ; . . . Βρὲ τὸν δυστυχή. . . . Αὐτὸς ὁ τύφος, ἀδελφε, πάει νὰ ῥημάξῃ τὸν κόσμο. . . Φοβερὸ πρᾶγμα. . .

— Τρομερὸ! . . . Λοιπόν;

— Λοιπόν, τί θὰ κάμωμε, χάριν τοῦ μακαρίτου θὰ τὸ κάμωμε, θὰ σᾶς τυπώσωμε, . . . μετὰ μεγάλη μας θυσία. . .

— Εὐχαριστοῦμε. . . Καὶ λεπτὰ, παρακαλοῦμε;

— Διὰ τοὺς κυρίους ἕνα εἰκοσιοκτάρικο μόνον, . . . αἱ Σταῦρο!

— Μὰ, νὰ μὴ ἦταν ἡ φόρμα. . . .

— Ἐνα εἰκοσιοκτάρικο ἀναβώσιν οἱ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοί, ἕνα εἰκοσιοκτάρικο! γιὰ ἕνα νεκρώσιμον!

— Σᾶς βεβαιούμεν, ὅτι τέτοια ὥρα ἴλιγα σᾶς πέρνομε.

* Ἄν παῖτε ἄλλου, (καὶ δὲν θὰ βρῆτε πουθενά), μὴ ῥωτᾶτε. . . Ἔρεστε μερικοὶ τυπογράφοι δὲν ἔχουν τὸ θεό τους.

— Μὰ δὲν εἶναι σὰν πολλὰ;

— Φθεινὰ μάλιστα, πολὺ φθεινὰ. . . Ῥωτᾶτε ἐμᾶς. . .

— Ὅριστε τρία τάλληρα. . .

— Ἄ μπά! μπά! δὲν γίνεται. . . θὰ σηκώσωμε φόρμα.

— Ἐλα τώρα. . . Ἄλλοτε σᾶς ἱκανοποιούμε καλλίτερα.

— Τέλος πάντων, διὰ τὸν συχωρεμένο, βάλτε ἕνα φράγκον ἀκόμη διὰ τὸν μελανωτή.

— Νὰ καὶ πενήντα λεπτὰ, νὰ τὰ μοιράσωμε, γιὰ νὰ μὴ μαλλώνωμε. . . Μὰ πολὺ πρῶτ', παρακαλοῦμε.

— Μὴ σᾶς μέλλει, σὲ μισῇ ὥρᾳ εἶναι ἔτοιμον. . . δη-

πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὅτι εἰς τὸ Βραχάμι ἤνοιξέ τις τὸ ὑδραγωγεῖον διοχετεύσας ἐκεῖ τὰ ὑετία ὕδατα καὶ ὅτι ὁ κ. δήμαρχος μόλις πληροφορηθεὶς τοῦτο ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ ὕδατος διέταξε, ἀφοῦ πρῶτον ἐπρεσβενάρισε τοὺς ἀρχαιολόγους περὶ τοῦ γεγονότος, νὰ ζεύξωσι τὸ ἄρμα του· τρέξας δὲ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους en furetant Μόσχον τινὰ αἷτιον τούτου.

Ἡ καθαριότης λοιπὸν τοῦ ὕδατος ἡ ὑγεία δηλ. τῶν κατοίκων εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ ἐνὸς Μόσχου καὶ τοῦ ἄλλου ὁδοντοῦατροῦ. Οἱ δὲ ὑδραυλικοὶ (;) τοῦ δήμου μας τέ μέτρα ἔλαβον πρὸς μὴ ἐπανάληψιν τούτων;

*

Εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις οἱ διευθύνοντες τὸ ὑδραυλικὸν τμήμα τῶν δήμων εἶναι μηχανικοὶ ἐξεληθόντες ἀπὸ γνωστὰς σχολὰς, μηχανικοὶ οἵτινες κατέγειναν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος ἤδη τὴν Δημαρχίαν Ἀθηναίων, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ εἰδικοῦ ὅπως δήποτε περὶ τὰ ὑδραυλικά κ. Κορδέλα, θὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ θύρας τινος ἐν τοῖς ὑπογεῖοις «Γραφεῖον ὑδραυλικῶν». Halte-là! Ὁμῇ καφὲ καὶ κρότος ναργιλέ θ' ἀκουσθῇ. Μὴ προχωρῇ. Μὴ ζητῇ νὰ εἰσέλθῃ, διότι οἱ ἐντὸς συσκέπτονται! Συσκέπτονται! Συσκέπτονται περὶ διοχετεύσεως τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Νείλου εἰς τὰς Ἀθήνας, περὶ τοποθετήσεως τῶν ἀχρήστων τῶ Μπούμπουλη τηλεβόλων εἰς τὸ Πεντελικόν, ὅπως πυροβολοῦντες ἀκαταπαύστως προξενήσωσι βροχάς, περὶ διυλισμοῦ ὅλης τῆς Ἀττικῆς ἀτμοσφαίρας πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐπιδημίας καὶ τέλος περὶ χιλίων ἄλλων σπουδαίων ζητημάτων, ἀφίνοντες εἰς αὔριον τὴν φροντίδα τῆς καθαριότητος τοῦ νῦν ὑπάρχοντος ὕδατος.

Τοιοῦτοι κατὰ προσέγγισιν οἱ ἐντὸς ὑδραυλικοί.

*

λαδὴ ὡς ποῦ νὰ σηκώσωμε τὴ φόρμα. . . Γιὰ τῆς διορθώσεως, ἐννοιά σας, τῆς κάμομε 'μεῖς. . .

Μεταξὺ τῶν τυπογράφων μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος:

— Τί βλακεία ποῦ δαίρνει τὸν κόσμο 'δῶ στὴν Ἀθήνα

— Τοὺς τὰ ζουπήσαμε τὰ τρία! Μακάρι νὰ πέθεναν καὶ αὐτοί.

Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος:

— Πάμε τώρα νὰ βγάλωμε τὰ μάτια τῶν δυὸ ταλλήρων ποῦ οἰκονομήσαμε. Λὲς νᾶν ὁ Φιξ ἀνοικτός;

— Τί θέλουμε στοῦ Φιξ; Δὲν πᾶμε στὴς Λίζας ποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν Δημαρχία; Εἶδες ἐκεῖνη τὴν Μπιμπή. Τάκος τὸ διαλοκόρισσο.

— Δὲν ἔχουν ὅμως μπύρα καλὴ, καὶ γδαίρνουν κιόλας.

— Μπύρα; ὦχ ἀδελφε; Σάματις πᾶμε ἡμεῖς τώρα γιὰ τὴ μπύρα. Νά! νὰ σφίξῃ κάνεις λίγο κάνένα χέρι, νὰ τοιμπίσῃ τίποτα. . . Τράβα ἀμαξά στὴ μπύρα τῆς Δημαρχίας.

Ἄμαξᾶς καθ' ἑαυτὸν φιλοσοφῶν:

— Πᾶν νὰ πιοῦν, φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι εἰς ὑγείαν τοῦ πεθαμένου. Τί γίνεται, σὲ τοῦτο τὸν ψεύτικο κόσμο! . . .

Τὴν πρῶταν μεταξὺ τῶν διαβωτῶν πρὸ τῆς γωνίας τοῦ φωτογραφείου Μωραΐτου:

— Κάτι πολλοὺς εἶχαμε πάλι σήμερα. Γέμισαν, ἀδελφε, οἱ τοῖχοι νεκρώσιμα. Πάμε νὰ ξεκληρισθοῦμε!

Ἡ δὲ Δημαρχία ἡ γνωρίζουσα τοὺς μισθωτοὺς τῆς ὑδραυλικῆς, οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ μορφώσῃ δι' ἐξόδων τῆς νέου καταλλήλου διὰ τοιαύτην ἀναγκαιοτάτην ὑπηρεσίαν· ἡ δὲ οὐκ ἐπέρασε κατὰ νοῦν νὰ πράξῃ τοιοῦτόν τι ἐψηφίσε τὴν ἀποστολὴν νέου μὲ πεντηκοντάδραχμον ἢ ἑκατοντάδραχμον μηνιαίαν μισθοδοσίαν καὶ ἄγνωστον διὰ πόσον χρόνον, ὅπως σπουδάσῃ τὴν Μηχανικὴν ἐν Εὐρωπαϊκῇ σχολῇ!

Τί ὑποθέτετε ὅτι θὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ νέος; Πῶς θ' ἀγοράσῃ τὰ χρήσιμα διὰ τὴν σπουδὴν του; Πῶς θ' ἀποφασίσῃ νὰ μείνῃ ἐν τῷ ψυχρῷ του δωματίῳ ὅπως μελετήσῃ, ἀφοῦ οἱ φλύαροι ὀδόντες του ἀρχίζουν τὸ λακρινί; Καὶ ἐπὶ τέλους μὲ τί ὄρεξιν θ' ἀκολουθήσῃ τοὺς καθηγητάς, ἀφοῦ κατὰ τὰς παραδόσεις ὁ gorgnon στόμαχός του ῥητορεύει καὶ αὐτὸς διὰ γουργουρισμῶν, ζητῶν νὰ πείσῃ τὸν κύριόν του περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἀλγεβρικής ταύτης ἐξισώσεως: κρέας ἵππειον + ἄρτος — ζωμός — beef — steak = 50 λεπτά + διάρροια + καχεξία + τεμπελία;

Ἡ Δημαρχία στέλλουσα ὑποτρόφους μὲ τοιοῦτους μισθοὺς εἶναι ὥς νὰ τοῖς λέγῃ «Πηγαίνετε ὅπου διάβολο-θέλετε, κάμετε ὅ,τι διάβολο-θέλετε, ἀλλὰ μὴ σπουδάσητε τίποτε, μὴ καταγείνητε εἰς τίποτε, γενομένη οὕτω αἰτία τῆς ἀπώλειας νέων τινῶν καὶ ἀρκετῶν χρημάτων.

*

Ἐδραυλικὸς ξένος ἐπιστήμων μὲ ἐπαρκῆ μισθὸν μεγάλως θέλει ὠφελῆσαι τὴν πόλιν κανονίζων τὰ τῆς διανομῆς καὶ τῆς καθαριότητος τῶν ὑδάτων καὶ φροντίζων συνάμα πρὸς ἀνεύρεσιν ἄλλων.

* *

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐθεώρησαν τὴν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ἀνάλυσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ὡς ψευδῆ καὶ ἀποκύη-

μα φαντασίαν, κρίνω καλὸν ν' ἀναφέρω τὸ πείραμα τὸ ὁποῖον μὲ ἤγαγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ἐκεῖνο.

*

Θέτετε ἐντὸς ὑελίνου φιάλης 110 γραμμάρια ἀθηναϊκοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Λαμβάνετε, ἀποκόψαντες γνωστὴν εἰσαγγελικὴν ῥίνα, τῆς ὁποίας ἀφοῦ πρῶτα εὗρητε τὸ βάρος 577 γραμ. εἰσάγετε μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τῆς φιάλης. Μετὰ διήμερον ἐκεῖ διαμονὴν τὴν ἐξάγετε καὶ ζυγίζοντες ἐκ δευτέρου θέλετε εὗρετε αὐτὴν 584 γραμ.

Ἐπειδὴ εἶναι γνωστὴ ἡ ἀπορροφητικὴ δύναμις τοῦ σώματος τούτου, ὡς ἡ τῆς ποτάσης ἀπορροφώσης τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ἄλλων ἄλλα, ἐξάγετε τὸ ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα ὅτι εἰς 110 γραμ. ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχουσιν 7 γραμ. acide merdique.

*

Ἐκ τοῦ μέγοντος ἀφοῦ ἀφαιρέσητε, κατὰ γνωστὸς τοῖς πᾶσι χημικοῦ κανόνας, ἕκαστον τῶν ἄλλων σωμάτων, εὐρίσκοντες τὸ βάρος ἑκάστου, θὰ μείνωσιν ἐν τῇ φιάλῃ κραυγάζοντες οἱ ἐπικήδαιοι τοῦ Φιλήμονος καὶ οἱ Hypopetates de vieux. Τὰ δύο ταῦτα σώματα, ἀποτελέσματα ἀπεριόριστου φλυαρίας καὶ βάρους 1 καὶ 1)7 γραμ. πνίξατε ἐντὸς τοῦ λάρυγγος τοῦ κ. Κ. . . . τακτικοῦ ἀκροατοῦ τοῦ ῥητορος. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος θὰ πεισθῇτε ὅτι ταῦτα εἶναι ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει ἐν ἧ καὶ 1 πρὸς 2)7.

Ἡλίου.

— — —

— Ποιὸς πέθανε, παρακαλῶ, κύριε;

— Ποιὸς πέθανε; Καὶ ποιὸς ἔμεινε ζωντανός, δὲν ῥωτᾷς καλλίτερα; Δὲν ἀκούεις;

ΚΗΔΕΙΑ

Μετὰ πολυόδεινον καὶ δαπανηρὰν ἀσθένειαν ἀπεβίωσε χθὲς περὶ λύχνων ἀφ᾽ ὃς ὁ προσφιλέστατος σύζυγος, πατὴρ καὶ ἀδελφός κύριε

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΥΡΡΙΠΗΣ

ἔτων 12

παθὼν τῆς ἐπιδημίας θύμα. Τούτου ἕνεκα παρακαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες ἀνεξαιρέτως, ἵνα εὐαρεστούμενοι, ὅπως συναδεύσωσι τὴν ἀποφορὰν αὐτοῦ, γενομένην ἐκ τῆς οἰκίας του, ὁδὸς Ἀνώνυμος ἀριθ. 45. Σήμερον.

Οἱ γονεῖς

Ἡ σύζυγος

Ὁ πατὴρ Οἱ ἀδελφοί.

Τὴν αὐτὴν πρωτὰν ἐν τῷ τυπογραφείῳ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀποθανόντος καὶ τοῦ ἀρχιεργάτου:

Οἱ ἀδελφοὶ εἰσερχόμενοι βιαίως καὶ ἐν ὀργῇ.

— Βρὲ ἀδελφὲ, τί μακαριαλίκια εἶναι αὐτά; Σεῖς πεθάνατε τὸν ἄνθρωπον καὶ πεινάσμενο.

— Τί τρέχει; τί εἶναι;

— Τί εἶναι; καὶ τί δὲν εἶναι; Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Τί πρόγραμμα; Ἀκούεις ἐκεῖ, δαπανηρὰν ἀσθένειαν; νὰ γράψετε δαπανηρά! Καὶ τί τοῦ μέλλει τοῦ ἄλλου, ἂν ᾔται, ἢ δὲν εἶναι δαπανηρά;

— Δαπανηρά; Ποῦ τὸ λέει;

— Νὰ, ὁρίστε! Ὁδυνηρά, ὄχι δαπανηρά, γιὰ κοροϊδλίκε τὸ γράψατε τάχα;

— Βρὲ τὸν μασκαρά! Ἐκεῖνος ὁ τυφλοπόντικος ὁ στοιχειοθέτης τὰ ἔκαμε ὅλα.

— Ποιὰ ὅλα, ἂμ' αὐτὸ τὸ φοβερό, τὸ τρομερό, τὸ ἀποτρόπαιο, νὰ γράψετε σύζυγο καὶ πατέρα δώδεκα χρόνων: . . . Ποῦ ἤκουσθη ποτὲ αὐτό;

— Δώδεκα χρόνῳ! Διάβολε. . . Ἄ ἄ, ξέρετε τί συνέβη; Εἶναι τυπογραφικὸν λάθος, ἀλλ' ἐγνωρίζεται. Τὸ 12, πᾶσι στὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸ 45 στὰ χρόνια τοῦ μακαρίτη. Ἄ ἐγνωρίζεται εὐκόλα!

— Καὶ τοῦτο ἴδω; τὸ παθὼν τῆς ἐπιδημίας θύμα;

— Παθὼν; . . . παθὼν. . . Ἄ, ἄ. . . Παθὼν θὰ εἶναι, αἱ;

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Θα πῶς πῶς ἐνθυμείσθε τὸν χρόνον τὸν καλὸν;
 Ὃπου ὁ Κουμουνδούρος ἴσῃ Πόλιν εἶχει στελεῖ
 Τὸν Στέφανο τὸν Ξένου μὲ σχέδιον ὕψλόν,
 Τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ ἀμέσως μὲ τὴν Πύλιν.
 Λοιπὸν ἴσῃ Πόλιν τότε ταξείδεψε ὁ Ξένος,
 Τοὺς Τούρκους νὰ ἐνώσῃ μὲ τῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος.

ὦ! τί καιροὶ ἐκεῖνοι καὶ τί χρυσαῖς ἡμέραις!
 Ὡς ξαναῖδουμε τάχα αὐτοὺς τοὺς χρόνους πιά;
 Ἐμεῖς ἐδῶ τουρέκια, κανόνια καὶ παντιέρας,
 Κι' ὁ Ξένος μὲ τὸν Κλάππα φαγεῖ ἴσῃ Θεραπιά.
 Τί σχέδια μεγάλα κι' ἀλλόκοτα ἐκεῖνα,
 Ποῦ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν τᾶξερ' ἡ Ἀθήνα.

Δὲν τᾶξερε κανέναν ἴσῃ οἰκουμένη ἄλλος,
 Παρὰ ὁ Κουμουνδούρος κι' ὁ Στέφανος ὁ Ξένος,
 Ὁ στρατηγὸς ὁ Κλάππας καὶ ὁ Οὐτὴς ὁ Γάλλος,
 Καὶ ὁ ἀρχιεπισκοπὸς, ὅστις ἐμπιστευμένος.
 Μόνον αὐτοὶ οἱ πέντε τὰ εἶχανε ψημένα,
 Μὰ μὲ τὴ συμφωνία αὐτὰ κέρδη μοιρασμένα.

Τὰ ἔμαθε κατόπιν κι' ἡ πρώτη ἡ Σουλτάνα,
 Τὰ εἶπε καὶ ὁ Κλάππας ἴσῃ Πατισὰχ τ' αὐτὰ,
 Τὰ μυστικά τῶν ὅλων ἐγίνηκαν καμπάνα,
 Κι' ἐπῆρε τὸ Σεράγι καὶ ἡ Αὐλὴ φωτιά.
 Καὶ δὸς τοῦ πιά ὁ Ξένος τρεχάματα καὶ φόρα,
 Τσουμπούσια μὲ σαμπάνιαι, μπαξίσια, λίραις, δῶρα.

Ἀπ' τὴ δική του τσέπη ἐξώδεξε γερὰ,
 Καὶ ἔγραψε ἴσῃ φίλο Ἀλέκο ὁλοένα:
 «Γιὰ τὸ Θεὸ νὰ στείλῃς, Ἀλέξανδρε, παρὰ,
 Γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν τᾶχω ἐδῶ περισσευμένα.
 Φθάνει ποῦ γιὰ τὸ ἔθνος σὰν τὸ σκυλὶ δουλεύω,
 Θέλεις κι' ἀπὸ δικά μου ἀκόμη νὰ ξοδεύω;»

Τὸ σχέδιον τοῦ Ξένου τραβοῦσε ὁλοῦσα
 Καὶ ἂν κι' ὁ Κουμουνδούρος δὲν τοῦστελλε παρὰ,
 Ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ τοῦ ὁ Ξένος ἐξεφύσα,
 Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπέτα μὲ ἀετοῦ φτερά.
 Ἐξώδεξε γιὰ ὅλους μὲ μιὰ χρυσῇ ἐλπίδα
 Πῶς θάχῃ νὰ λαβαίνει κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν πατρίδα.

Βρὲ τὸν μασκαρά, ἐκεῖνος ὁ στοιχειοθέτης τὰ ἔκαμε ὅλους.

— Καὶ τοῦτο; τοῦτο εἶναι τὸ τρομερὸν, τὸ τρομακτικόν.
 Νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀποφορὰν. Μωρὲ αὐτὰ δὲν τὰ λείπει οὔτε
 ὁ Νικηφόρος στὸ θέατρο!

— Ἀποφορὰν! . . . Ἀ . . . αὐτὸ ἐννοεῖται . . . δὲν εἶναι
 τίποτε. Ἐκφορὰν, ἀποφορὰν . . . Βλέπετε ὁμοιάζουν ἡ
 λέξεις. Εἶναι τυπογραφικὸν λάθος . . . Ἐκεῖνος ὁ μασκαράς
 ὁ στοιχειοθέτης τὰ ἔκαμε ὅλους . . . Ἀλλ' ἡσυχάσετε, κύριοι,
 καὶ ἄλλοτε δὲν θὰ ξαναγίνουν τέτοια λάθη. Ἐχετε δίκαιον.

— Δὲν θὰ ξαναγίνουν; Καὶ μπάς θαρρεῖς, μωρὲ, πῶς θὰ
 πεθένομε κάθε μέρα γιὰ νὰ μᾶς κάμῃς σὺ τὰ νεκρώσιμα;
 Εἴρομε τί ἤθελες σὺ, ἤθελες μιὰ καταγγελία, ἀλλὰ τί νὰ
 σοῦ κάμωμε, ποῦ ἔχομε πεθαμένο. Πᾶμε.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος καθ' ἑαυτὸν.

— Νὰ σᾶς στριμώξωμε μέσα, κορόιδα, νὰ ἰδῇτε. Τὰ μου-
 τρά μου, δὲν εἶναι κ' εὐχαριστημένοι!

Μεταξὺ δύο φίλων τοῦ ἀποθανόντος:

— Ὡς πᾶς στὴ κηδεία τοῦ Πυρρίτη;

— Τί διάβολο νὰ κάμῃς, θὰ πάω. Ἡ χήρα του, ξέρεις,
 τὸ λείπει ἡ καρδιά της. Χήρα μὰ χήρα. Αἱ;

Μεταξὺ οἰκογενεῖας φίλης τοῦ ἀποθανόντος:

Ἡ σύζυγος θυμωμένη.

— Ὅριστε, λοιπὸν τώρα, κύριε, πῶς θὰ πᾶμε στὸ λει-
 ψμνο;

Ὁ σύζυγος.

— Τί πῶς θὰ πᾶμε; Μὲ τὰ πόδια μας.

— Μὲ τὰ πόδια μας, ναι, μάλιστα, μὲ τὰ πόδια μας,
 ἀλλὰ μὲ τί φουστάνι; Ποῦ εἶναι; Ἐγὼ τώρα κ' ἐγὼ, σὰν
 ἄνθρωπος, νὰ φορέσω ἓνα μαῦρο μεταξωτὸ φουστάνι; Εἶναι
 τώρα ἓνας χρόνος ποῦ σοῦ τρώγωμαι. Ἄνδρα, κάμε μοῦ ἓνα
 μαῦρο φουστάνι. Ἄνθρωποι εἴμεθα . . . Ἄδρια ἀποθνήσκει
 ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας. Σὺ ἔχεις τὸ μαῦρο γαβριάτικο
 σουρτουκό, ἀμ' ἐγὼ; Ἐλα τώρα ντέ! Κι' ἂν συνέβαινε κά-
 νένα ξαφνικὸ στὸ σπίτι μας, μὲ τί φουστάνι ἤθελα
 νὰ παρουσιάσθω, αἱ μὲ τί φουστάνι; Ἀμ' καὶ σὺ, καυμένη,
 θὰ βόγκουσες ἀπὸ τὴ κάσα, ἂν μ' ἐβλεπες μ' ἀνοικτά.

Ὁ σύζυγος καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος.

— Ἄμε στὸ διάολο, γυναίκα, πρὶν σὲ στεῖλω ἡ γὰρ μαζί
 μὲ τὸ πεθαμένο σου. Ὅσοι κουβέντες.

Πρὸ τῆς ἐξώθυρας τῆς οἰκίας τοῦ ἀποθανόντος μεταξὺ
 ἐνὸς κλητῆρος καὶ τοῦ κρατοῦντος τὰς λευκὰς ταινίας τοῦ
 πένθους, δτε εἰσέρχεται τις.

Κλητῆρ.

— Αἱ, οὐ, φίλτ, ρὲ σὺ, μὲ τὰς ταινίας. Δὲν βλέπεις;
 Τρέχα, βάλλτου μιὰ κι' αὐτοῦ ποῦ μπῆκε.

— Ὡχ ἀδελφέ, δὲν τηρᾷς τὰ ρούχά του. Ἡ ταινία τὸν
 μάρανε.

Ἐξαφνα ὁ Σουλτάνος γιὰ ὅλα τὰ τσιφλίκια
Χιλιάδες ὀκτακόσες ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ξένο...
Ἐδάγκασε ὁ Ξένος τὰ δυὸ του τὰ μανίκια,
Καὶ μὲ κεφάλι στέκει ἔμπρὸς ὅτὸν Χαμίτ σκυμμένο.
Κατέβα παρακάτω, ὅτὸν Πατισὰχ φωνάζει,
Μὰ ὁ Χαμίτ οὐτ' ἓνα λεπτὸ δὲν κατεβάζει.

Ἐστὸν Κουμουνδούρο τότε γράφει εὐθὺς ὁ Ξένος
Χιλιάδες ὀκτακόσες μὲ πρῶτο νὰ τοῦ στείλῃ,
Ἄλλοιῳς κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος καὶ τῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος
Ἐστὴν οἰκουμένη ὅλη θὲ νὰ γενῇ βεζίλι.
Ὁ Κουμουνδούρος ὅμως ὅς' αὐτὸ δὲν τ' ἀπαντᾷ,
Κ' ἐκεῖνος κάθε πόρτα γιὰ χρήματα βροντᾷ,

Σὰν τοῦγινε γαρίδα γιὰ τὸν παρὰ τὸ μάτι
Καὶ τίποτα δὲν εἶδε, πετᾷ εἰς τὴν Ἀθήνα,
Καὶ σήμερα γιὰ πικά τ' Ἀλέκου καὶ γεινάτι
Μᾶς βγάζει εἰς τὸ φόρο τὰ σχέδια ἐκεῖνα.
Ἔως ἐδῶ τελειώνει μὲ λόγια δυὸ ξηρὰ
Αὕτῃ ἡ ἱστορία, ἥ τόσῃ σοβαρά.

Ἐγὼ σ' αὕτῃ ἐπάνω δὲν θὰ φιλοσοφίσω
Καὶ οὔτε τῆς πατρίδος τὴν ἐντροπὴ θὰ κλάψω...
Ἐγὼ σκοπεύω μόνο, χωρὶς νὰ φλυαρήσω,
Τὰ γράμματα τοῦ Ξένου πιστῶς νὰ ἀντιγράψω.
Ἐπομονὴ ὀλίγη ἔως ἔς τὴν Κυριακὴν,
Κ' ὅλη τὴν ἱστορία θὰ ἔρῃτε μέσα κεῖ.

Souris

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Χθὲς ἐγένετο ἐπιβάλλουσα, ὅσον καὶ πρωτοφανὴς, ἡ κη-
δεῖα τοῦ Ἀνδρ. Λόντου, κομισθέντος τοῦ νεκροῦ του ἐκ
Σαλαῶρα ἐπὶ ἱστιοφόρου. Λέγεται ὅτι ὁ πλοίαρχος συμφω-
νήσας νὰ μεταφέρῃ ἐδῶ τὸν νεκρὸν ἤρνήθη νὰ τὸν παραδώσῃ
εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διαταχθέν ἀτμόπλοιο. Ἐκ
τοῦ πλοίου μετὰ πομπῆς μετνήχθη οἱ καὶ ἐκείθεν τὴν
ἐπιούσαν κατὰ δημοτικὸν καὶ οἰκογενειακὸν πρόγραμμα
ἐγένετο ἡ κηδεῖα, παρακολουθούτων ἀποσπασμάτων τῶν
ἐνταῦθα ταγμάτων, τῶν ἀρχῶν, καὶ πάντων τῶν κατοίκων,
προηγούμενης τῆς μουσικῆς, εἰτα ἡμιτάγματος ἱερέων, ἱε-
ρομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, λόχου στεφανηφό-
ρων τοῦ δήμου, τοῦ «φορολογουμένου» καὶ πάντων τῶν
συλλόγων καὶ σωμάτων, ἐνὸς ἀνθυπασπιστοῦ μετὰ τῶν
παρασήμων, μεθ' οὓς εἶπετο ὁ νεκρὸς ἐπὶ ἐπίτηδες μεγαλο-
πρεποῦς φορεῖου συρομένου ὑπὸ τεσσάρων μελανοφορούντων
ἵππων· εἰτα ἤρχοντο οἱ συγγενεῖς, ὁ κ. δήμαρχος, ὁ κ. νο-
μάρχης, πᾶσαι αἱ ἀρχαί, ὁ κόσμος καὶ πᾶσαι αἱ ἁμαξαὶ τοῦ
τόπου. Τὰς ταινίας ἐκράτουν οἱ κκ. λιμενάρχης, φρούραρ-
χος, ἱατρός Μαντσούνης καὶ λοχαγὸς Ὠωμόπουλος, τὴν δὲ
διοίκησιν τοῦ στρατοῦ εἶχεν ὁ ταγματάρχης κ. Σέχος. Ἐν
τῇ μητροπολιτικῇ ναῷ ὤμιλῃσαν διὰ βραχέων οἱ κκ. Συνο-
δινὸς καὶ Χοιδᾶς. Τὸ ὠραῖον φύλον ἠκολούθησε τὸ μὲν συλ-
λουπούμενον, μελανεῖμον ἐφ' ἁμαξῶν, τὸ δὲ περίεργον ἐκ
περάτων τῆς πόλεως ἐκόσμει τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας
τῶν ὁδῶν δι' ὧν διήλθεν ἡ πομπή, τὰ δὲ λαδικὰ μετεῖχον,
ὡς εἰκὸς, τὴν πρώτην θέσιν ἀπὸ πρώτας συρρέουσιντα ἐν τῇ
γυναικωνίτῃ τοῦ ναοῦ.

Ἐκοῦσαμεν τὸ ἐξῆς παράπονον ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου μέλους
τῶν Πατρῶν. «Μὰ αὐτὸς ὁ δήμαρχος δὲν ἔγραφε καλλίτερα
εἰς τὸ πρὸς τοὺς συμπολίτας του πρόγραμμά του ὅτι ἡ κη-

— Νὰ, ἔρχονται δυὸ μὲ τὰ ψηλά. Τσάκους τους νὰ μὴ
σοῦ φύγουν.

Ὁ κύριος μὲ τὸ ψηλὸ πρὸς τὸν ταινιοδέτην.

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Νὰ σοῦ βάλῳ...

— Πήγαινε!

— Μὰ, γιὰ τὸ νεκρὸ...

— Βρὲ πήγαινε καὶ πάω δουλειά μου. Νόστιμο κι' αὐτὸ,
νὰ πιάνουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο καὶ νὰ τοὺς καθίζουν
μὲ τὸ στανιὸ πένθος. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε, νὰ μὴ μπορούμε νὰ
περάσωμε καὶ ἀπὸ σπῆτι νεκροῦ. Πίσω μου, σατανᾶ.

Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ προαυλίᾳ τοῦ νεκροῦ συνηθροισμένων
ἱερέων, οἵτινες ἐκτυλίσσοντες ἐκ τῶν μανδυλίων των καὶ
πετσέτων τὰ ἄμφια περιβάλλονται αὐτὰ ἐν βίᾳ. Εἰς τού-
των κατερχόμενος δρομαῖος τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας.

— Μπούφφ! Ὁ εὐλογημένος βρωμᾶ σὰν σκύλος.

Εἰς διάκονος περιβαλλόμενος τὸν Ἰορδάνην:

— Τί λές, παπᾶ μου. Θὰ μᾶς πιάσῃ κάμμιά χολέρα
μᾶς τοὺς ἱερεῖς;

Ἱερεὺς τις ἰσάζων τὸ καλυμαῦκί του:

— Ἐσκασε, ἡ δὲν τὸν στούμποσαν καλά;

Ὁ ἀρχιερεὺς λαμβάνων τὴν ποιμενικὴν του πατερίτσα:

— Βάνε, διάκε, μπόλικο λιβάνι.

Ὁ δεξιὸς ψάλτης πρὸς τὸν μοιράζοντα τὰ κηρία εἰς τοὺς
ἱερεῖς:

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε μὲ τὰ κηρία, δὲν μοῦ δίνεις
ἓνα πιὸ μεγαλείτερο; Αὐτὸ θὰ καῖ στὰ χέρια μου, ἔως ποῦ
νὰ φθᾶσωμε στὴν ἐκκλησιά.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀριστερὸν συντεχνίτην του:

— Πόσα 'πῆρες σὺ, δυὸ ἢ ἓνα! Τί ἀνθρωποι! στὸν πεθα-
μένο τόρα θέλουν νὰ κάμουν ὅλας τὰς οἰκονομίας των!

Μεταξὺ τῶν νεκροφόρων τῆς Δημαρχίας φιλονεικούντων
τίς νὰ λάβῃ τὸ ἐλαφρότερον τῶν ἑξαπτερύγων.

— Κῶστα, τὸν φυσᾷ ὁ πεθαμένος; Σὰν πόσο λές νὰ
μᾶς δώσουν;

— Καὶ θαρρεῖς οἱ πλούσιοι πῶς πληρώνουν καλλίτερα;

— Αὐτὸ ἀλήθεια. Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦ σου στὰ παξιμάδια,

ς τὸ κρασί, νὰ μὴ μᾶς τὸ ρουφήξῃ ὁ Κρασκανάτας.

Ὁ Κρασκανάτας νεκροφόρος προσερχόμενος:

— Τὰ μάθατε τὰ νέα; Μαῦρο 'πῆραν οἱ θεομπαίκτης.

θεία θά διέλθῃ ἀπὸ τὸ σπῆτί μας καὶ ἀπὸ τοῦ τάδε καὶ τάδε τὸ σπῆτι, παρὰ ἔγραψε ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Πατρώας καὶ Ἀράτου; Ποῖος ἤξεύρει ποία εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ Ἀράτου, ἀφ' οὗ οὐδεὶς δρόμος ἔχει ἐπιγραφάς; ἢ νομίζει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀράτου εἶναι γνωστὸν ὡς τὸ τοῦ Μαράτου καὶ μ' ἔκαμε κ' ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἀδίκως;» Βίχε δίκαιον.

Στρατιωτικά.—Ὅλοι οἱ πολιτευόμενοι εὗρον περιστάσεις καὶ ὁ Ῥικάκης δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ παράπονον κατὰ τῆς ἐπιστρατείας, ἥτις τῷ παρέσχεν ἀπείρους φίλους δι' ἰσαριθμῶν ἀδειῶν.

Ὁ θεὸς μᾶς ἐφύλαξεν ἐκ τοῦ τύφου, ἀλλ' ἐνέσκηψε κατ' αὐτὰς ἀληθῆς ἐπιδημία ἐπιστράτων παντὸς σώματος καὶ χρώματος μὲ μηνιαίας, διμήνου, ὑπουργικάς, ἀναρρωτικάς, κανονικάς καὶ ὅλας τὰς εἰς ἰκδὲ ἀδείας, αἵτινες διεδέχθησαν ἄλλαι μικροτέρας καὶ ἄλλαι μεγαλειτέρας συναδέλφους των καὶ δὲν εἶναι σπάνιον ν' ἀκούῃς ἐπίστρατον ὑπηρετοῦντα πρὸ ἑξ μηνῶν νὰ ἔχῃ λάβῃ μέχρι τοῦδε ὀκτὼ μηνῶν ἐν ὅλῃ ἀδείᾳ καὶ νὰ γείνῃ καὶ λογίας ἀκόμη ἐν ἀδείᾳ καὶ οἱ μὲν φουκαράδες οἱ φαντάροι φοροῦν τὰ πολιτικά τους καὶ δὲν ἀποφαίνονται, μὰ καὶ πρᾶσινοι καὶ σπιρουνάτοι μᾶς ἔφαγαν μὲ τὰ ἵπποτικά των ξίφη τέρτες καὶ κουάρτις. Πολλοὶ μᾶς διηγοῦνται πολλὰ περίεργα, οἷον ὅτι ὁ 4ος λόχος τοῦ 15ου τάγματος βαίνων πρὸς κατάληψιν τῆς Πούντας ἔχασε τὸν δρόμον καὶ περιεπλανήθη ἐπὶ πολὺ εἰς ἓνα βάλτον, ὁμοίως τὸ 2ον τάγμα ἀπεπλανήθη τῆς ἐθνικῆς λεωφόρου τῆς ἀπὸ Μεσολόγγιον εἰς Ἀγρίνιον, ὅτι ἡ μισθοδοσία τοῦ 2ου τάγματος ἀπεστέλλετο εἰς Μεσολόγγιον ἐνῶ τὸ τάγμα πρὸ μνηδὸς ἦτο εἰς Καρθασαρᾶν, ὅτι τὸ 13ον ἀδυνατεῖ νὰ μεταβῇ εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπερ πρὸ μνηδὸς μετετέθη, ἑλλείψει ναύλων, ὅτι τὰ ἐπιμελητήρια ἐκέρδισαν μυριάδας, κυκλοφοροῦντα τὰ φράγκα πρὸς 1,20, ὅτι οἱ μεταβάντες εἰς Πρέβεζαν εὗρον ἐκεῖ ἡμίταγμα λειποτακτῶν παντὸς ὅπλου

ἐξασκουμένων εἰς ἀχθοφορικά γυμνάσια ὑπὸ τὰς διαταγὰς καὶ τοὺς βούρδουλας τσαούσιδων· οἱ πλεῖστοι ἦσαν ἐκ Κερκύρας καὶ Ἡπείρου καὶ μετέφερον νυχθημερόν ἐπὶ τῶν ὤμων, τοὺς ὁποίους ἐβάρυνε τὸ Ἑλληνικὸν Γκρά, πάσας τὰς προμηθείας κτλ. τῶν τούρκων· καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα ταῦτα, καὶ ὅσα θέλουν ἄλλοτε προστεθῇ, ἠθέλομεν πόλεμον, πόλεμο αἶ;

Κατ' αὐτὰς τὰ στρατολογικά γραφεῖα κατατάσσουν πολλοὺς, ἀλλὰ θέλετε νὰ μάθητε πόθεν ἡ προθυμία αὕτη τοῦ Ἑλλήνου; Μανθάνουν τηλεγραφικῶς ἐξ Ἀθηνῶν ὅτι ὑπεγράφη διάταγμα ἀπολύσεως τῶν τριακονταετῶν, σπεύδουν λοιπὸν ὡς ἀπόστολοι ἐκ περάτων οἱ ἀφθονοὶ καθυστεροῦντες τριακονταετεῖς, κατατάσσονται σήμερον, λαμβάνουν πλήρη ἱματισμὸν καὶ μίαν δεκαήμερίαν καὶ αὐριον ἀπολύονται λαμβάνοντες ὡς λάφυρον τὸν ἱματισμὸν· ὁμοίως μόλις ἐγνώσθη ἡ περὶ ἀπολύσεως τῶν μονογενῶν διαταγή, σπεύδουσι πάντες οἱ μονογενεῖς πρὶν ἀκόμη λάβουν γνῶσιν τὰ γραφεῖα, καὶ οὕτως ὁ γλυκύτατος Ἄλφα Κοῦ θὰ κατορθώσῃ μὲ χαρὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς φυγόστρατος καὶ ἄς πᾶν ἵστο διάβολο τὰ ἐξόδα τῶν κατασχετηρίων.

Τσάτρα-Πάτρα.—Γνωστοποίησις. Τὰ Παλαιοπωλεῖα ὑπερεπληρώθησαν στολῶν καὶ περισκελίδων λειποτακτῶν, ὥστε ἂν λάβῃ ἡ Κυβέρνησις ἀνάγκην νέων ἱματισμῶν, εἶναι περιττὸν ν' ἀποταθῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πρέπει νὰ συνδράμῃ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν.

Προτείνομεν, ἵνα ἡ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Νεκροταφείου μεγάλοις χρυσοῖς γράμμασιν ἐπιγραφῇ **ΑΒΠΙ ΔΗΜΑΡΧΟΥ**

Δὲν ἔπερναν ρετσίνατο, ποῦ νὰ τοὺς ἴδῃ κι' ὁ Θεός! Σοῦχει ἓνα ὁ Κούζης! Ἀθάνατο!

Μεταξὺ τῶν μουσικῶν. Στρατιωτικὸς γὰρ ὁ ἀποθανών.
Ὁ ἀρχιμουσικὸς πρὸς τοὺς μουσικοὺς:

— Ἐλάτε ἰδῶ. Ἐνα κομμάτι τώρα στὸ σήκωμα, ἓνα κοντὰ στὴν Ὀραία Ἑλλάδα, καὶ ἓνα ἔως τὸ νεκροταφεῖο. Ἀκοῦτε;

Ὁ σαλπικτής.

— Δηλαδὴ θὰ μὲ ξεθεώσετε ἐμένα στὴ σάλπιγκα;

— Κάνε δουλειά σου· ἄς ψάλλουν κι' οἱ παππάδες.

Μεταξὺ τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν.

— Ἐσπάσαμε στὴ γραμμή. Μὰ τώρα τί κάμουν, τὸ μοιρολογοῦν ἐπάνω;

— Ἀμ ἐγὼ ποῦ ἔχω καὶ βάρδια. Σήμερα βρῆκε νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Στὸ διάολο!

— Καὶ τὸ συσείτιό μας ποῦ θὰ γίνῃ λάπατο, δὲν τὸ συλλογίζεσθε;

Ὁ Νεκροθάπτης ἀνασκάπτων τὸν τάφον τοῦ Πυρπιρῆ.

— Διαιολόγημα· μὲ ξεθέωσε σκεπαρνιά καὶ πέτρα, θὰ καλοπεράσῃ ἰδῶ μέσα· δὲν ξέρω ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ λυώσῃ

μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας.

Ὁ κανδυλονάπτης.

— Μαστρο-Μῆτρο, τᾶμαθες; Στρατιωτικὸς εἶνε ὁ μουστερής μας. Φτώχεια· μόνο τὰ παπούτσια κι' αὐτὰ, κύριος οἶδε, ἂν δὲν εἶνε μετσεσολωμένα.

Δύο φίλοι τῆς χήρας τοῦ ἀποθανόντος ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ περιποιούμεναι αὐτήν.

— Ἀκουσέ μας, Σοφὴ, ὁ μακαρίτης πλέον ἀνεπαύθη. Σὺ νὰ κυττάξῃς τώρα τὴν ὑγίαν σου, καὶ τὴν τύχη σου ὅκωμη δὲν τὴν ἔξερεις.

Ἡ δευτέρα.

— Ἀφοῦ θὰ συνοδεύσῃ τὴν κηδεῖα, φτειάσε ἄλλο τὰ μαλλιά σου· ὁμοιάζεις σὰν κατσίβελα. Βάλε ἄλλο ποῦδρα· καὶ νὰ ἴδῃς δὴ ποῦ σὲ πηγαίνουν τὰ μαῦρα μιά χαρά. Σοὺ κάμουν ἓνα πρόσωπο σὰν φεγγάρι.

Ἡ χήρα φοροῦσα τὴν πλὸν τῆς.

— Εἶνε πολλοὶ ἄνδρες στὸ λειψάνο; Ἐτσι μοῦ ἔρχεται μ' αὐτὸ τὸ παληοκάπελο ποῦ μοῦφτεϊσας ἡ μοδίστα νὰ μὴ πᾶγω οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησία.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ ἐπίσκοπος πρὸς ἱερεῖα τίνα.

ΘΑΝΟΥ ΚΑΝΑΚΑΡΗ» ἀλλάσῃ κατὰ τετραετίαν μετὰ τοῦ ἐκάστοτε ἐκλεγομένου δημάρχου, διότι ἄλλως κινδυνεύομεν ν' ἀποθάνωμεν ὅλοι ἐπὶ Δημάρχου Θ. Κανακάρη, καὶ τὸ χειρότερον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τρέχει τὸν κίνδυνον ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΘΑΝΟΥ ΚΑΝΑΚΑΡΗ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐδικάζοντο ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ δύο μοναχοὶ τοῦ Μ. Σπηλαίου ἐπὶ κλοπῇ, προσήλθον δὲ ὡς μάρτυρες ὠδεκάς ὅλη Πορφυρίων καὶ Ἀκακίων καὶ Περθερίων, ὧν ἡ θέα καὶ τὸ ἀνάστημα μᾶς ἀνέμνησαν ἀκουσίως τοὺς λογάδας ἡμιόνους τοῦ πυροβολικοῦ.

— Ἐγείναν καὶ ἄλλαι κλοπαὶ ἐκτὸς τῆς τοῦ ὥρολογίου καὶ τοῦ σπαθιοῦ; ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

— Ἐγείναν καὶ γίνονται καθ' ἡμέραν, ἀπαντᾷ εἰς.

— Κλέπτει λοιπὸν καὶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῶν κατηγορουμένων;

— Ὅχι ἄλλος, ἀλλ' ἄλλοι καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ὁ εἰς τῶν κατηγορουμένων καταδικάσθη εἰς 20 ἡμερῶν φυλάκισιν, εἰς δ' ἐκ τῶν ἀγίων μαρτύρων ἀπεδείχθη ἔχων ἀντίλειδα τοῦ γειτονικοῦ του κελλίου· καὶ ἔπειτα αἱ «Νέαι Ἰδέαι» τοὺς ὑπερασπίζονται κατὰ τῆς Gazette d'Augsburg, λέγουσαι ὅτι οἱ ἐνάρετοι οὗτοι λύκοι δὲν ἔχουν οὔτε ἐν ὄπλῳ εἰς τὰ κελλία των καὶ ὅτι ὁ ξένος ἀνταποκριτὴς, γράφων ὅτι τὰ κελλία βρῖθουσιν ἐγχειριδίων κτλ. μεταφέρει τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν ἐποχὴν.

Ὁ γράφων οὐδέποτε ἐπεθύμησε νὰ γείνῃ δικαστὴς, ἀλλ' εἰς τὴν δίκην ταύτην ἡσθάνθη ἀκράτητον φιλοδοξίαν διὰ τὴν θῆαν ταύτην, ἵνα καταδικάσῃ καὶ κατηγορουμένους καὶ μάρτυρας εἰς ἁμοιβαίαν μετὰ τῶν τοῦ πυροβολικοῦ ἡμιόνων, ἵνα καὶ ἐκεῖνοι ταυραντίσουν λιγάκι ἀπὸ φατ καὶ καλοπέρασι, καὶ οἱ ταυραμπάδες δοκιμάσουν τὰ βέρη τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐξοικειωθοῦν ὀλίγον εἰς τὴν κατὰ Τάννερ διαίταν, ἣν διάγουσιν ἐκεῖνοι.

Κατὰ δημοσιογραφικὸν καθήκον δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν καὶ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον τοῦ Café chantant μας. Κύριός τις ξένος ἐν εὐθυμίᾳ διατελὼν ὠμίλει διαρκῶς μετὰ τινος γερμανίδος· ἀνθυπασιότης τις φαρμακευμένος γιὰ κουβέντα καὶ μὴ εὐρίσκων ἀράδα ἀπὸ τὸν ξένον, τῷ λέγει νὰ εἴπῃ γερμανιστὶ εἰς τὴν μεθ' ἧς ὠμίλει, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὁ ξένος τῷ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς τὸ κατάλληλον πρὸς τοῦτο πρόσωπον καὶ ἐξακολουθεῖ ὁμιλῶν καὶ πίνων, ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθε, τὸν πλησιάζει ὁ ἀνθυπασιότης καὶ τῷ ζητεῖ τὸ ὄνομά του καὶ ἱκανοποιήσιν διὰ τὴν προσβολὴν, νομίζων αὐτὸν τίς οἶδε ὁποῖον ψοφοδεῇ, ἀλλ' ἐμείνε κεραυνόπληκτος ἀκούσας ὅτι ὀνομάζεται Θεοτόκης, βαρῶνος, ταγματάρχης τοῦ ῥωσικοῦ στρατοῦ καὶ διερμηνεὺς τῆς ἐν Ἀθήναις ῥωσικῆς πρεσβείας καὶ ὅτι καίτοι ἡ θέσις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ κτυπηθῇ μαζῇ του, μὲν λαταῦτα δέχεται καὶ ἐρωτᾷ τὸ ὄνομά του.—Τὸ ἰδικόν μου τ' ὄνομα αὐρίον θὰ τὸ μάθης, ἀπαντᾷ ὁ ἀνθυπασιότης, καὶ πράγματι τὴν ἐπιούσαν, προκειμένου νὰ ζητήσῃ τηλεγραφικῶς νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ ξένος, ἐδέχθη πρεσβεῖαν ἐξίλασμού καὶ μετὰ πολὺς ἐξηγήσεις ἐπὶ ἐξηγήσεων καὶ παρεξηγήσεων συγκατετέθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του.

Τὸ πάθημα ἐνὸς θὰ γείνῃ τοῦλάχιστον μάθημα εἰς τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς μας.

Μαθήματα στοιχειώδους ἰχνογραφίας καὶ χωρομετρίας δίδονται ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων.

Νεῖκος.

— Πῶς τὸν λὲν τὸν πεθαμένο;

— Γεώργη.

— Βίῃαι βέβαιοι, νὰ μὴ τὸν βαπτίζωμεν μ' ἄλλο ὄνομα στὸ πεθαμό του ἀπάνω;

Λαμβάνων στάσιν ῥήτορος καὶ ξεροβήχων.

Βύλογημένοι Χριστιανοί!

Καὶ ὁ προκείμενος νεκρὸς ἔως χθὲς ἦτο μεθ' ἡμῶν, ἀλλ' ἤδη ἄπῃ ἀφ' ἡμῶν. Ζῶν ἦτο, καὶ ἀπέθανε, χθὲς ἐλάλει, καὶ σήμερον σιγᾷ σιγὴν νεκροῦ. Κεκοσμημένος δι' ὅλων τῶν ἀρετῶν ὁ μακαρίτης ἦτο τύπος ἀρετῆς. Μὴ κλαίετε αὐτὸν, ἡμᾶς αὐτοὺς κλαύσετε. Ὁ ἀποθάνων γὰρ δεδικαίωται. Χήρα τοῦ νεκροῦ μὴ ἀπελπίζου, καὶ δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀπροστάτευτος. Ὅχι. Ὑπαγε, Κωστ. . . . (παππᾶ, παππᾶ, πῶς τὸν λὲν;) Ὑπαγε Παῦλ. . . ., Γεώργ. . . . ναι, Γεώργιε, καὶ ἀφῶνταί σου αἱ ἁμαρτίαι..

Μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ νεκροῦ.

— Κάτι μᾶς εἶπε κι' αὐτὸς τώρα. Δὲν εἶνε παράδοξο νὰ γυρέψῃ καὶ ἰδιαίτερα πληρωμὴ γιὰ τὸ λόγο του.

Μεταξὺ τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τῆς ὑπηρετίας ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ἀποδιώσαντος.

— Μαρία, σὰν πῶς θὰ τῆς φαίνονται τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τῆς κυρᾶς οἱ ἄνδρες;

— Νὰ ἔλθῃ νὰ τῆς τὸ 'πῶ, νὰ ἰδῇς.

Ἡ χήρα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν καθ' ἑαυτήν.

— Τώρα νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ μὲ ρίξῃ ἡ τύχη μου.

Παληάνθρωπος.